

mene, „see mees on tõeste hull!“ — Oh!
õhkas teine, „seda leent ei jõua kaks ele-
wanti ka mitte ära süija, weel wähem meie,
kuna juba kõhud enne täis on! Oleks ta
ometi meile mõni kopik wiinaraha andnud!“

Nega oli ka wähe antud; muud kui poi-
sid hakkaswad sõdma, — aga oh! misugune
kõrwenud sant magu ja pealegi weel üks
puruks keenud rott sees!

„Põrgulised wõivad seda süija, aga mitte
meisugused peenikesed ja targad rätsepad!“
kõlendas esimene sülitades.

„Kas see ei ole üks häbemata teutus
meile!“ kaibas teine.

Nüüd hakkaswad mõlemad nõuu pidama,
kuidas katelt tühjaks teha, aeg on käsin;
mitte üht suutäit ei tohi üle jääda. Nad
nuusiswad kõik nurgad ja ahjutagused läbi,
ja hea nõuu oli käes.

Ahju taga olivad härra toredad wee-
saapad, need said mõlemad leent täis
walatud. Seina peal rippus tore nahkne
jahi tasku, — jällegi leemega täidetud ja

wana koha peale tagasi pantud. Üks suur
pott oli nurkas, sellega sai sedasama tehtud.
Tikka oli teda weel katlas küllalt. Ahju peal
oli ilus rohiline kúbar, kena sulg kúles, —
jällegi leemega täidetud ja ahju peale tagasi
pantud. Weel oli natuke katla põhjas.
Noh! sellega said mehed ka walmis. —
Ahju üks sai lahti tehtud ja wiimane pera
tuha sisse wisatud.

„Hurraa! nüüd on katel tühi, ja hiilgab
kui Hiidlase püksti nõõp!“ hõiskaswad mõle-
mad kui ühest suust.

„Näe w'a wend, juba härra tuleb oma
piitsaga! Pakume näituseks lusikaid suure isu-
ga puhtaks, kui ta sisse tuleb!“ näitas üks
nendest teisele sõrmega akna peale.

Üks läks lahti ja härra astus sisse, tegi
aga suured silmad katla peale waadates.

„Teie elajad! Kas tõeste selle katla täie,
mis 30^{ne} inimesele sai keedetud, nahka olete
pannud?“

„Kuus härra!“ ütlesiwad nad naerulikult:
„Meil oli tõeste tiigre ja lõukoera sõõgiisu!“